

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Το ō ANTRIEΝ ΟΥΓΙΟΝ

ΔΑΙΜΟΝΟΠΛΗΞΙΑ!

- Έμπρός, κύριε Μίκκο, διηγηθήτε το μας αυτό.
 - Μη μās κάνετε να σās παρακαλάμε, κύριε Μίκκο.
 - Νά! λοιπόν. Εκείνο το βράδυ, η γυναίκα μου ήθελε σώνει και καλά να πάμε στους Σαποτέλ. Έγώ, δέν ήθελα, υπό το πρόσχημα ότι έκανε πολύ κρύο. Είπ' αλήθεια όμως ότι η άρνησίς είχε άλλη αίτια. Είμαστε νεόνυμφοι, και πρέπει να σās πώ ότι την παραμονή των γάμων μας, είχα βρή κάτω απ' την πόρτα μου ένα γραμματάκι που'γραφε :

« Παντρεύεσαι την γυναίκα που αγαπώ. Φυλαχθήτε κ' οι δύο σας! »
 « ὕπο γ ρ α φ ή : Δ Η Λ Η Τ Η Ρ Ι Ο Ν »

- Αυτό το μπιλιέτο, το τόσο λακωνικό κι' αλλόκοτο, ύπογεγραμμένο μ' αυτό το πολύ όλιγο έλκυστικό όνομα, μου φάνηκε έργο κανενός φαρσέρ. Δέν τού έδωσα καμιά σπουδαιότητα και δέν μίλησα σέ κανέναν γι' αυτό.

« Μερικές ημέρες ύστερ' απ' την τέλεσι των γάμων, έμαθα απ' το ίδιο το στόμα της Ουμπερτίνης μου, ότι κάποιος πούμοιαζε γιά τρελλός, είχε ζητήσει το χέρι της. Αυτό ξύπνησε τις ύποψις μου. Απ' τη στιγμή της άποκαλύψεως αυτής με κυνηγούσε η άπειλή εκείνη που άναφερα προηγουμένως, ή όποια προερχότανε άσφαλώς απ' αυτόν τον μανιακό. "Ελεγα στον έαυτόν μου αδιάδοχα : « Ξέρει κανείς τι μπορεί να τού κατέβη στο μυαλό ; » Δέν φοβόμουνα γιά μένα! περισσότερο άνησυχούσα γιά την τύχη της γυναίκας μου.

« Έννοείτε τώρα γιάτι το βράδυ εκείνο δισταξα άνα βγώ μαζί της ; Άλλ' αυτή ήξερε τόσο καλά να με καταφέρνη, είχε ένα τρόπο τόσο τρυφερό να με καλοπιάνη, να μου λέγη : « Πές το ναί, φίλε μου, πές το... » ώστε γινόμουνα παρευθύς σά μωρό παιδάκι.

« Λοιπόν, ύπέκυψα, κι' όλα πήγαν καλά ως το σπίτι των φίλων μας.

« Βρισκότανε εκεί πρόσωπα που δέν τάχα δει ποτέ μου. Ένας νεαρός τραβήξε την προσοχή μου. Ρώτησα την Ουμπερτίνη : « Γνωρίζεις αυτό το παλληκάρι που δέν σ' άφίνει απ' τα μάτια του ; » Έξείνη μ' άποκρίθηκε ήσυχα : « Είπε ο τρελλός γιά τον όποιον σου μίλησα ! » Στη στιγμή αισθάνθηκα να με κυριεύη ό θυμός, αλλά σιγά σιγά άναγνώρισα, ότι ήπιχε λιγάκι ύπερβολή μέσα σ' αυτό το έπίθετο με το όποιον τον έστόλιζε ή γυναίκα μου.

« Βγήκαμε απ' το σπίτι των Σαποτέλ κατά την μιά μετά τα μεσάνυχτα. Ο κίωρος είχε γλυκάνει κ' άφθονο.

« Η Ουμπέρτινη έξεδήλωσε την επιθυμία να κάρη το δρόμο πεζή, δοκιμάζοντας άτέλειωτη χαρά άνα πατη ή πάνω σ' αυτόν τον μαλακό αλλά κρύο τάπητα. Θύμωσα λιγάκι μ' αυτή της την ιδιοτροπία. Τότε εκείνη άρχισε να κάρη χιονένες σφαίρες και πιά! πιά! πιά! της πετούσε επάνου μου' με πλημμύρισε άπό χιόνι, γέμισαν άκόμα κι' οι στέλες μου !...

« Όταν το καρότσι αυτό της έπέρασε, μου έπέτρνε να πάροουμε ένα άμάξι, το όποιον μās ώδήγησε στην όδó Γκοιτ ντ' Όρ, όπου κατοικούσαμε.

« Βαστά των όκληρο το έκτο πάτομα ενός σπιτιού. Το πέμπτο και το έκτο ήταν έργαστήρια άκατοίχητα δηλ νύχτα.

« Είχαμε μια μεγάλη κρεββατοκάμαρα, ταπετσαρισμένη μ' ένα ώραιο μπλέ ύφασμα, πάνω στο όποιο ήταν ζωγραφισμένα τριαντάφυλλα. Είχα κολλήσει στους τοίχους ένα σωρό ώμορφα κεφάλια νεαρών κοριτσιών που τάχα άποκόψει άπο εικονογραφημένα περιοδικά. Κι' ήταν, αλήθεια, περιεργο πρ΄γμα. Το πρωί μόλις άνοιγα τα μάτια, αυτά τα κοριτσόπουλα ξυπνητά πολύ πιο μπροστά άπό μένα, με κανένα να ζελετιέμαι απ' το κρεββ'τι χωρίς λύπη. Το βράδυ όταν έμπαινα μέσα σ' αυτό το δωμάτιο, αισθανόμουνα σ' ημφαλί μου γεμάτο ευθυμία. Μου φαινότανε πως αυτή ή φωλιτ'όμ'ε τον μπλέ της όρίζοντα, δέν ήταν άρεστά φαρδειά γιά να άγαρ' βρή όλη μας την ευτυχία.

« Μιά βρανα τέταρτο είχε περάσει πάνω κάτω πούμαστε πλαγιασμένοι χι' να' άποκοιμημένοι, όταν χωρίς καμιά φαινομένη αίτια, άμπερτίνη άφισε μαζί κ' εμένα, τόσο διαπεραστική, τόσο παρα-

κτική, ώστε έμεινα σάν άποβλακωμένος. Δέν ξέρω τι πέρασε μπροστά απ' τα μάτια μου, όραματίστηκα ένα δικόπο μαχαίρι που σκότωνε τη φτωχή μου Ουμπερτίνη.

« Το σκοτάδι μεγάλωνε άκόμη πιο πολύ τον τρόπο μου. Βρήκα παστατεύοντας ένα σπύρτο και τ' άναψα.

« Η Ουμπερτίνη πετάχθηκε κάτω απ' το κρεββάτι της κλαίγοντας μ' άναφυλλητά και με το πρόσωπο κρυμμένο μέσ' το μαυτίλι της. « - Τί έχεις ; της είπα, άπάντησε μου. » Χωρίς να πη τίποτα βύθισε το κεφάλι της μέσα στα πουπουλένια μαξιλάρια γιά να πνίξη κεί μέσα τα βογγητά της.

« Την ξαναρώτησα, την παρακάλεσα σά μικρό παιδάκι, έτραύλιζα τρυφερές λέξεις που θά σās έκαναν να γελοούσασ, γιά να μάθω την αίτια της βουβαμάρας της αυτής. Μη κατορθώνοντας τίποτα κατήντησα να ρωτιέμαι άν δέν ήμουνα θύμα καμμιανής παρασθήσεως, κανενός όνειρου. Έξέτασα το σφυρμί μου, πασπάτεψα όλο μου το σώμα, δοκίμασα τη στερεότητα του παρκέτου, έξύταξα κάτω απ' τα έπιπλα, δέν είδα τίποτα.

« Ξαφνικά, έξω φρενών, της άραξα διά της βίας το κεφάλι, και ξεσκεπάσα το πρόσωπό της που το κρατούσε έπιμόνως κρυμμένο. Όπισθοχώρησα, τρομοκρατημένος, πανικόβλητος, παραπαιόντας.

« Άντι γιά το κουνκλιτικό μουτάκι της είχ'ι μπροστά μου μιά φάτσα χωρίς καμιά χάρι, συχαμερή, άποτρόπαια. Το « δηλητήριο » σκεφτόμουνα ξαναθυμούμενος το μπιλιέτο που'χα βρή κάτω απ' την πόρτα μου την παραμονή των γάμων μας, το δηλητήριο έξετέλεσε το σκοπό του. Ο τρελλός αυτός θά έπωφελήθηκε της στιγμής εκείνης που τού'χεμα γυρισμένες τις πλατες, γιά να ρίξη κρυφά μέσα στο πωίηρι της γυναίκας μου κανένα δηλητήριο με άργο άλλα βέβαια άποτελέσμα.

Με κόπο ή Ουμπερτίνη άρθρωσε αυτές τις λέξεις :

« - Δέν ξέρω τι έχω... το πρόσωπό μου πρήςεται... πρήςεται, χάνω τις αισθήσεις μου, σέ λίγο δέν θά μ'πορώ να μιλήσω πιά ».

« Δέν ήπιχε άμφιβολία πλέον, το δηλητήριο πήγαινε να την παραλύση ! Η κρίσις βρισκότανε σ' όλη της την ένταση.

« Το πρήςιμο προχωρούσε γοργά και το επάνου της χείλους, τεντωνότανε, μάζωνανε, χόντροννε σά λάστιχο !

« Τα μάτια μας συναντήθηκαν. Μά ήταν μάτια, εκείνες οι δυο μικρές μαδρες τρυπες, οι βαθείες, που χωνόντουσαν μέσ' τη σάρκα της ;

« Καθώς έτριμμάζομουνα να βγώ γιά να πάω να φωνάξω κανένα γιάτρο, ήλθε μπροστά μου, με συγκράτησε χωρίς να μ'πορή να μιλήση και ρέθθηκε έτσι μπροστά στην ντουλάτα με τον καθρέφτη. Τότε συνέβη ένα άλλο πρ΄γμα. Το κεφάλι της, το πελώριο τώρα πιά κεφάλι της, χόνδρνανε όλοένα όπως εκείνες ή λαοτιχένες φουστες που τις φουσκώνουν φουστώντας μέσα τους.

« Τα μάτια της έφτασε στην φουκτι αυτή μεταμορφωσι του κορυφού προσώπου της ; γυναίκουλας μου, χωρίς να μ'πορώ να την συντρέξω. Θάδ'ελα να χουφτώσω το καπό που την βασάνιζε και να το κολλήσω πάνω μου' θά πηθούσα κ' απ' το παράθυρο άκόμα άν αυτό μ'πορούσε να την θερατεύση. Μήπως επρόκειτο να μεταμορφωθ'η σ' άράχνη ή σέ χταπόδι ; Χριστέ και Παναγιά ! δέν ξέρете το τι τραβήξαμε...

« Μηχανικά έτρεξα στην τραπεζαρία γιά να βρω κανένα φάρμακο γιά την καρδιά. Όταν γύρισα ή γυναίκα μου βρισκοταν στο πιο τρομακτικό σημείο του παροξυσμού. Μόλις είχε σωριασθεί στο πάτομα. Σήκωσα το άκίνητο σωμα της και τούβαλα πάνω στο κρεββάτι, ύστερα παραμιλώντας έτρεξα ν' φωνάξω το γιάτρο.

« Άν συναντούσα τον τρελλόν εκείνον, θά τον σκότωνα !

« Ο γιάτρος έφτασε λαχανιασμένος. Ά ! τον γιάτρο εκείνο, τον ξαναβούκα σαν να είχε σημερα.

« Η Ουμπερτίνη άνέπνεε άκόμη. Την έσηθησκόπησε, μου έκανε μερικές ερωτήσεις κ' αϊφνιδώς μουτε :

« - Τίποτε το εκπληκτικό, διάβολε ! φάγατε πολλά μύδια χθές το βράδυ. Θά ήσαν μερικά άπό αυτά χαλασμένα. Αυτό έγινε όλο...

- Μύδια ; τραύλισα...

Με κτύταξε σκάζοντας στα γέλια :

- Ναι, ναί, πε-
 ροι αυτού πρόκειται.
 Θα φ'βηθήκατε πο-
 λύ ε ;

« Άπό τη νυχτιά
 αυτή γιατρεύτηκα
 όριστικά άπο την
 δαιμονοπληξία μου.

Μετ. Τ. Γ. Ψ.

- Πές το ναί, φίλε μου, πές το...

